

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci žalobce **ArcelorMittal Ostrava a.s.** se sídlem Ostrava-Kunčice, Vratimovská 689/117, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky** se sídlem Praha 11-Chodov, Kloknerova 2295/26, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2014 č. j. MV-77344-3/PO-C-2013, ve věci změny rozhodnutí o zřízení jednotky hasičského záchranného sboru podniku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 5. 2. 2014 č. j. MV-77344-3/PO-C-2013 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobou podanou dne 9. 4. 2014 se právní předchůdce žalobce domáhá přezkumu rozhodnutí Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 5. 2. 2014, č. j. MV-77344-3/PO-C-2013, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Hasičského záchranného

sboru Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 4. 2013, č. j. HSOS-3130-3/2013, kterým nebylo vyhověno žádosti společnosti ArcelorMittal Frýdek – Místek a.s., jakožto právního předchůdce žalobce, o změnu rozhodnutí o zřízení jednotky hasičského záchranného sboru podniku (dále jen „jednotka HZSP“) a vyslovení souhlasu se jejím zrušením dle ust. § 67 odst. 3 zákona č. 133/1985, o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o požární ochraně“).

V důsledku realizace fúze sloučením došlo k zániku společnosti ArcelorMittal Frýdek-Místek a.s., se sídlem Frýdek-Místek, Křižíkova 1377, původního žalobce, a k přechodu jejího veškerého jmění na nástupnickou společnost ArcelorMittal Ostrava a.s., se sídlem Ostrava - Kunčice, Vratimovská 689/117. Soud pokračuje v řízení s procesním nástupcem původního žalobce, neboť společnost ArcelorMittal Ostrava a.s. po zániku právnické osoby ArcelorMittal Frýdek-Místek a.s. (obě společnosti shodně dále jen „žalobce“), vstoupila do jejích práv a povinností, kdy výmaz společnosti z obchodního rejstříku byl proveden de dni 1. 11. 2014.

B.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci byla uložena povinnost dle § 67 odst. 1 zákona o požární ochraně zřídit jednotku HZSP. Žalobce podal v souladu s odst. 3 předmětného ustanovení žádost Hasičskému záchrannému sboru Moravskoslezského kraje o změnu uvedeného rozhodnutí a dle závěrů Operativně taktické studie, která byla jediným podkladem pro rozhodnutí (dále jen „OTS“), o vydání souhlasu se zrušením jednotky HZSP. Této žádosti nebylo rozhodnutím ze dne 17. 4. 2013, č. j.: HSOS-3130-3/2013 vyhověno. Správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění především poukazoval na obsah OTS, kdy poukázal na nejasnosti v OTS uvedené. Správní orgán I. stupně uvedl, že není zřejmé, zda se oproti poslední schválené OTS zpracované dne 15. 12. 2009 (dále jen „OTS 2009“) změnil podmínky pro zpracování dokumentace zdolávání požárů. Z OTS není zřejmé, zda se provozy, na které je zpracovávána dokumentace zdolávání požárů, týkají aktualizované OTS nebo původní OTS z roku 2009 či jakým způsobem bylo stanoveno množství sil a prostředků požárních jednotek. Jako důvod neudělení souhlasu se zrušením jednotky HZSP správní orgán I. stupně dále uvedl, že v rámci OTS nejsou posouzeny všechny provozy, které byly posouzeny v rámci OTS 2009. Hodnoty ploch požárů a hašení uvedené ve Výpočtové příloze dokumentace u některých provozů jsou v rozporu s hodnotami uvedenými v OTS 2009, i když měly být veškeré rozměry převzaty právě z OTS 2009. V části *Zabezpečení represivní požární ochrany* je uvedeno, že je areál zabezpečen preventivními požárními hlídkami, nicméně dle správního orgánu I. stupně se nejedná o represivní složku požární ochrany a při určení potřebných sil a prostředků s ní nejde uvažovat. Stejně tak výpočet sil a prostředků pro hašení požárů nelze podmiňovat svědomitým plněním povinnosti preventivních požárních hlídek, jak je uvedeno v části *Rekapitulace* OTS. U všech posuzovaných variant dále chybí určení a posouzení počtu automobilů k hašení či zabezpečení hasebními látkami a nedošlo k zhodnocení síly pro případnou evakuaci osob či ochlazování okolních objektů.

Proti shora označenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 3. 5. 2013. Žalobce ve svém odvolání namítal, že správní orgán I. stupně měl k dispozici v rámci daného správního řízení nástroje, které by směřovaly k objasnění a upřesnění v OTS tvrzených skutečností a nejasností, které vedly

k zamítnutí žádosti. Žalobce mohl být vyzván k doplnění či upřesnění informací, dále mohlo být přistoupeno k nařízení ústního jednání či místního šetření za účelem odstranění vytýkaných nedostatků. Žalobce dále namítal, že neměl možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí se všemi podklady. Žalobce se ve svém odvolání vyjadřoval ke všem důvodům neudělení souhlasu, které správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, a to obsahově totožně jako v žalobě. Žalovaný zamítl podané odvolání s tím, že má za to, že k namítanému procesnímu pochybení nedošlo. V první řadě zdůraznil, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě jediného podkladu, a to OTS, která byla předložena žalobcem a tomuto byl tedy její obsah znám. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně měl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, nebylo tedy nutno přistupovat k nařízení ústního jednání, případně místního šetření a plně se ztotožnil s odůvodněním uvedeným v odvolání napadeným rozhodnutím. Žalovaný pouze doplnil, že z OTS není patrný objektivní důvod aktualizace stávající studie.

C.

Žalobce podává žalobní námítky jak v rovině procesních vad řízení, tak námítky věcného charakteru. Prvně žalobce namítá, že v rámci řízení byl nesprávně a neúplně zjištěn skutkový stav věci. V této části žaloby se vyjadřuje k jednotlivým bodům rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na základě kterých mu nebyl udělen souhlas se zrušením jednotky HZSP, tak jak jsou podrobně uvedeny v části B. tohoto rozsudku.

Žalobce namítá, že:

- 1) dle § 15 zákona o požární ochraně jsou právnické osoby provozující činnosti uvedené v § 4 odst. 2 a 3 povinny zpracovávat předepsanou dokumentaci požární ochrany a udržovat ji v souladu se skutečným stavem. Žalobce má proto za to, že v OTS nebylo nutné uvádět další důvod pro její aktualizaci, jak tvrdí správní orgán I. stupně;
- 2) žalobce má za to, že formulace a popis provozů, na které je dokumentace zpracována je dostačující a uvádí, že veškeré výpočty, jak je uvedeno i v samotné OTS, jsou provedeny v souladu s Metodickým návodem Ministerstva vnitra k vypracování dokumentace zdolávání požárů;
- 3) objektem zpracování dokumentace nemusí být veškeré provozy či pracoviště, ale i jen část objektu, kde existují složité podmínky. Proto žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že posouzení některých provozů v OTS chybí a tato skutečnost není odůvodněna. Žalobce dále upřesňuje rozměry u prostor, které neodpovídají rozměrům uvedeným v OTS 2009, na kterou v OTS bylo odkazováno;
- 4) ve výpočtech potřebného množství sil není preventivní požární hlídka započtena do stavu represivní jednotky, jak nesprávně správní orgán I. stupně uvádí ve svém rozhodnutí.
- 5) dle ust. § 34 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci) (dále jen „vyhláška o požární prevenci“) určení a posouzení potřebného množství automobilů k hašení, ochlazování, zabezpečení hasebními látkami apod. není povinnou součástí operativně taktické studie, ale tvoří součást operativního plánu.

Žalobce v druhé části podané žaloby namítá procesní vady řízení. Uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť závěry v něm uvedené nejsou

dostatečně odůvodněny. Žalovaný odkazuje na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), zejména rozsudek ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65 (veškerá rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž soud uvedl, že: *„Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“* Dle žalobce tak žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu (dále jen „správní řád“), které stanoví, že: *V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Žalobce má za to, že bylo rozhodnuto na základě neúplně zjištěného stavu věci. Správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a pokud považoval správní orgán I. stupně či žalovaný informace za nedostatečné, měl k dispozici nástroje, které by směřovaly k objasnění situace a jednoznačnému rozhodnutí opřené o zjištěný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce měl být vyzván k doplnění a upřesnění informací, případně mělo být nařízeno ústní jednání či místní šetření.

Žalobce má za to, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi argumenty uvedenými v odvolání a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě a uvedl, že má za to, že informace obsažené v OTS neumožňovaly vyhovět žádosti žalobce, neboť OTS vykazovala takové nedostatky, že správní orgán I. stupně musel vydat zamítavé rozhodnutí. Žalovaný se vyjádřil jak k žalobním bodům směřujícím proti jednotlivým bodům odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak k žalobním bodům poukazujícím na procesní pochybení žalovaného. Žalovaný prvně zdůraznil, že zásada materiální pravdy nespočívá v tom, že účastníkovi řízení musí být vždy vyhověno, ale že správní orgán si musí opatřit takové podklady, které umožní rozhodnout o merituu věci. Žalovaný uvedl, že má za to, že stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn úplně a v takovém rozsahu, že mohl rozhodnout o merituu věci. Nebylo tedy nezbytné přistoupit k nařízení ústního jednání či místního šetření. Žalovaný má za to, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo natolik podrobné, že považoval za dostačující na něj v napadeném rozhodnutí pouze odkázat a první bod odůvodnění doplnit. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

D.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

E.

Podle ust. § 67 odst. 1 zákona o požární ochraně *jednotku HZSP zřizuje k plnění úkolů podle § 70 odst. 1 právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba provozující činnosti uvedené v § 4 odst. 2 a 3, kterou určí hasičský záchranný sbor kraje; u právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby s celostátní působností nebo působností zasahující do dvou nebo více krajů, po souhlasu generálního ředitelství. Hasičský záchranný sbor kraje přitom vychází z výsledků posouzení požárního*

nebezpečí nebo dokumentace zdolávání požárů. Počet zaměstnanců podniku a vybavení této jednotky stanoví na základě výsledků posouzení požárního nebezpečí nebo dokumentace zdolávání požárů hasičský záchranný sbor kraje.

Dle odst. 3 právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba mohou zrušit jednotku HZSP jen se souhlasem hasičského záchranného sboru kraje; u právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby s celostátní působností nebo působností zasahující do dvou nebo více krajů si hasičský záchranný sbor kraje vyžádá souhlas generálního ředitelství.

V první řadě považuje krajský soud za nezbytné zabývat se žalobními body procesního charakteru. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s ohledem na jeho nedostatečné odůvodnění, čímž měl žalovaný porušit ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který vyžaduje, aby v odůvodnění rozhodnutí byly uvedeny: (i) důvody výroku rozhodnutí, (ii) podklady pro jeho vydání, (iii) úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a (iv) informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené).

Náležitostmi odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a jeho přezkoumatelností se opakovaně zabýval NSS například v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 As 58/2005 - 65. Jak již bylo uvedeno výše, NSS uvedl že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a v případě rozhodování o relativně neurčité sankci-jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“ Je sice pravdou, jak tvrdí ve svém vyjádření žalovaný, že nelze předjímat závěr diskreční pravomoci správního orgánu, nicméně je zcela nezbytné zdůraznit, že „rubem diskrečního oprávnění správního orgánu je povinnost volné úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění, a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k adekvátnímu rozhodnutí.“ (k tomu blíže rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 5 As 9/2008 - 109).

Právní úprava podmínek, za kterých je nutno přistoupit ke zřízení jednotky HZSP, tedy a contrario i k jejímu zrušení, není podrobně upravena. Obecný rámeček je stanoven pouze v ust. § 67 zákona o požární ochraně. Vyhláška o požární ochraně sice stanovuje podmínky požární bezpečnosti, ovšem nikoliv co do podmínek za kterých je správní orgán povinen udělit souhlas žadateli o zrušení jednotky HZSP. Správní orgány proto rozhodovaly na základě tzv. *absolutního* správního uvážení. NSS v rozhodnutí ze dne 22. 5. 2008, č. j. 5 As 9/2008 - 109 uvedl, že „*správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České*

republiky;

z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. V této souvislosti je namístě poukázat i na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2, týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena; objektivnost a nestrannost; rovnost a zákaz diskriminace; proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby, a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkum zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem. Libovůle při rozhodovací činnosti správních orgánů by totiž zjevně odporovala charakteru státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Rubem diskrečního oprávnění správního orgánu je povinnost volné úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění, a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět přídodržení pravidel logického vyvozování k adekvátnímu rozhodnutí. Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze odvolacími námitkami procesního charakteru. K námitkám věcným se vyjádřil toliko v rovině formálního konstatování, kdy uvedl, že se námitkami zabýval a zcela se ztotožňuje s názory vyslovenými správním orgánem I. stupně. Žalovaný se nevyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám vůbec, nikterak se jimi nezabýval, pouze doplnil, že z OTS není patrný objektivní důvod aktualizace stávající studie. Úvahy, které ho vedly k vysloveným (navíc obecným) závěrům, v napadeném rozhodnutí zcela absentují. Tuto vadu nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (viz rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58). Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, podle které právní normy rozhodl, dle jakých kritérií posuzoval žalobcovu žádost, z jakých důvodů považoval skutková zjištění orgánu I. stupně za dostatečná. Žalovaný nedostál své povinnosti řádně vyvodit z důkazů skutková a právní zjištění, neboť při svém rozhodování neuvedl, na základě jakých kritérií je možno přistoupit k udělení souhlasu se zrušením jednotky HZSP, respektive jaké podmínky je žalovaný povinen splnit, aby mu byl souhlas udělen a uvést a řádně odůvodnit, které z podmínek splněny byly, a které nikoliv. Správní orgán je i v rámci rozhodování na základě své diskreční pravomoci povinen výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Užitě

argumenty a závěry správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě napadeného rozhodnutí tomu tak není, rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, neboť nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (k tomu také: *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha : C. H. Beck, 2014). Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný i správní orgán I. stupně mohli využít procesních nástrojů, které jim právní řád ČR nabízí, ke zjištění stavu věci (nařízení ústního jednání či místního šetření), neboť v souladu se základními zásadami správního řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud žalovaný měl za to, že byl stav věci zjištěn řádně a úplně, k těmto krokům nebyl povinen přistoupit. Je ovšem zcela nezbytné, aby tyto důvody v napadeném rozhodnutí uvedl a uvedl úvahy, kterými se řídil a jak se vypořádal s námitkami obsaženými v podaném odvolání, tak jak krajský soud podrobně uvedl výše.

Krajský soud tedy uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nenaplňuje znaky přezkoumatelného rozhodnutí, neboť žalovaný zcela opominul zabývat se odvolacími námitkami věcného charakteru. Žalobními námitkami věcného charakteru se tedy krajský soud, s ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebude zabývat.

F.

Pro důvodnost žalobního bodu II c) tedy krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v částce 3.000,- Kč. Tato částka představuje zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 23. června 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu